

ת"פ 39789/05/13 - מדינת ישראל נגד עלי מחאמיד

בית משפט השלום בנתניה

25 מרץ 2015

ת"פ 39789-05-13 מדינת ישראל נ' מחאמיד

בפני כב' השופטת גלית ציגלר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם עלי מחאמיד

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סיגל אלפר

הנאשם ובא כוחו עו"ד מחאמיד מוחמד

גזר דין

1. ביום 30.8.12 נתפס הנאשם כשהוא מסיע ברכבו תושב שטחים, שאין לו היתר לשהות בשטח ישראל. הנאשם הודה והורשע בעבירה של הסעת תושב זר לפי סעיף 12 א' (ג) (1) לחוק הכניסה לישראל.
2. הנאשם יליד 1971, ובהסכמת הצדדים ובטרם טיעונים לעונש נשלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו. התסקיר מפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו אב לשבעה ילדים, בגילאי 4 עד 18, אישתו עקרת בית והוא מפרנס יחיד, כשהמשפחה מצויה במצוקה כלכלית. מתוך התסקיר עולה כי לנאשם עבירות קודמות שעניינן העסקת שוהה בלתי חוקי, עבירות אלימות, עבירות מס שבוצעו בין השנים 1997 עד 2009, כשתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה על עבירה דומה. בפני קצינת המבחן לקח הנאשם אחריות על המעשה, הסביר את הנסיבות שהובילו לביצועו וביטא חרטה על מעורבותו בעבירה. קצינת המבחן ציינה שהנאשם הבין כי עליו לשלם מחיר על מעשיו, ונראה שההליך המשפטי ותוצאותיו הביאו אותו להבנה ולהרתעה, ואלו הם בבחינת גורמים מפחיתי סיכון. עם זאת, התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם נוטה להגמשת גבולות החוק על פי צרכיו ומצוקותיו, והתנהלות זו מוליכה אותו לביצוע עבירות.

קצינת המבחן התרשמה גם כי הנאשם מעוניין בהליך טיפולי, והדבר עשוי להביא לשינוי חיובי במצבו ובבחירת דרכו.

בסיכומו של התסקיר, המליצה קצינת המבחן להאריך את המאסר המותנה התלוי כנגד הנאשם, לשלבו בהליך טיפולי ולהטיל עליו צו מבחן לתקופה של שנתיים, כל זאת לצד של"צ בהיקף משמעותי.

3. ב"כ המאשימה טען, כי מדובר בעבירה חמורה אשר מי שמבצע אותה צריך לתת את הדין, כאשר מתחם הענישה שנקבע ע"י בית המשפט, נע בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו של המקרה ושל הנאשם הספציפי.

לטענת ב"כ המאשימה, נסיבותיו של הנאשם כאן אינן פשוטות, ניתנו לנאשם הזדמנויות קודמות אך הוא לא ניצל אותן ולא הפנים את הפסול שבמעשיו, ולמרות שתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה, לא הרתיעו הדבר מלשוב ולבצע את אותה עבירה, ועל כן ראוי למצות עימו הפעם הזו את הדין, להפעיל את המאסר המותנה ולהטיל עליו ענישה בדמות תקופת מאסר המצטברת לעונש זה (ראה ההפניה לת"פ 24051-08-12).

4. מנגד טען ב"כ הנאשם, כי יש להתחשב בנתונים האישיים העולים מהתסקיר, בהודיה, בלקיחת האחריות של הנאשם ובחרטה שהביע.

הסנגור ביקש כי בית המשפט יתן לנאשם הזדמנות אחרונה, ויקבל את המלצת שירות המבחן לענישה שאומנם על פניה נראית מקלה, אך בפועל היא ענישה ממשית לתקופה ארוכה, כשהפעם הזו מבין הנאשם שאין דרך אחרת.

גם הנאשם עצמו הביע חרטה על המעשה, וביקש כי בית המשפט יתחשב בנסיבותיו.

5. העבירה שביצע הנאשם חותרת תחת ריבונות ובטחון המדינה והחברה, ובשורה ארוכה של פסקי דין הביעו בתי המשפט את דעתם על הגישה המחמירה שיש לנקוט כלפי מלינים ומעסיקים, אף יותר מאשר כלפי השוהים עצמם, ונוכח נפיצותה של העבירה ועל מנת להילחם בתופעה הרחבה של שהייה בלתי חוקית, קבעו שיש צורך בהרתעה ובהחמרת הענישה (רע"פ 3173/09 **פרג'ין נגד מדינת ישראל**; רע"פ 5861/11 **דניאל נ' מדינת ישראל**).

בחינת הפסיקה מלמדת כי קיימת קשת רחבה של עונשים בגין עבירת העסקה שלא כדין, החל מעונשים צופי פני עתיד, דרך עונשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד לתקופת מאסר של ממש.

בהתחשב בכל אלו, אני קובעת כי המתחם העונשי נע בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בפועל (ראה רע"פ 9301/09 **מחארג'ה נ' מדינת ישראל**; רע"פ 756/10 **מרעי נ' מדינת ישראל**; ת"פ (פ"ת) 27853-08-10 **מדינת ישראל נ' בדווי**; ת"פ (פ"ת) 22206-03-11 **מדינת ישראל נ' ארזי**; ת"פ (אשדוד)

58288-09-11 מדינת ישראל נ' פרנקל).

6. וכאן, יש לבחון מהי הענישה הראויה לנאשם שבפני;

כאמור, אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים, ובעברו הרשעות בעבירות הקשורות בשהים בלתי חוקיים - הגם שמדובר בעבירות שרובן ישנות, הרי שביום 5.4.11, לפני תקופה לא ארוכה, נדון הנאשם לתקופת מאסר של 4 חודשים שרוצו בעבודות שירות, ובנוסף הוטל עליו מאסר מותנה בן 6 חודשים, למשך 3 שנים.

הליך זה לא הרתיע את הנאשם, ואף לא המאסר המותנה שהיה תלוי כנגדו, והוא שב ונתפס מבצע את אותה עבירה כשנה וחצי לאחר מכן, והדבר נזקף לחובתו.

יש לזכור כי הנאשם ביצע את העבירה למטרות רווח כלכלי, תוך התחשבות בצרכי עצמו בלבד והתעלמות מצרכי הכלל, מהחובה למנוע כניסתם של שוהים בלתי חוקיים ובוודאי תעסוקתם בארץ.

7. לזכותו של הנאשם יש לזקוף את ההודיה בהזדמנות הראשונה ואת לקיחת האחריות, שחסכו זמן שיפוטי וציבורי יקר.

גם נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הכלכלי הקשה, הסתבכותו בעבירות אחרות כעולה מהתסקיר, והחרטה שהביע על מעורבותו בעבירה הנוכחית, אף הן נזקפות לזכותו.

יש להביא בחשבון גם את הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה, כשנתיים וחצי.

8. כשאני בוחנת את כלל הנסיבות שצינתי, ואת ההמלצות שבתסקיר שירות המבחן, אני סבורה כי לא ניתן לקבלן, וכי הגיעה העת שהנאשם ישלם על מעשיו כאשר הזדמנויות שניתנו לו בעבר לא נוצלו, וענישה ממשית שהוטלה עליו כמו גם מאסר מותנה, לא הביאו לתוצאות המקוות, לא הרתיעו אותו ולא השיגו את מטרותם.

אומנם הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי ונכונות לביצוע של"צ, אולם כל אלו הם לטעמי בבחינת "מאוחר מידי", וכשאני מעמידה לנגד עיני את כף הזכות מול כף החובה, גוברת הפעם הזו כף החובה.

ועוד אוסיף, כי הארכת מאסר מותנה תעשה רק במקרים חריגים ומטעמים שירשמו, ולא מצאתי כי מתקיימות במקרה זה נסיבות מיוחדות ובעלות ערך המצדיקות זאת (ראה ע"פ 4517/04 **מסראווה נ' מדינת ישראל**).

9. **לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. אני מפעילה את עונש המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 2964-10-09 למשך שישה חודשים.

ב. 3 חודשי מאסר בפועל.

מחצית התקופה תרוצה בחופף ומחציתה במצטבר, ובסה"כ ירצה הנאשם 7 וחצי חודשי מאסר בפועל.

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 4,000 ₪, לתקופה של שנתיים, שלא יעבור כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

לא תחתם ההתחייבות ירצה הנאשם 45 ימי מאסר תמורתה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ה' ניסן תשע"ה, 25/03/2015 במעמד הנוכחים.

גלית ציגלר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

על פי ההסכמה אני מורה כי תחילת ריצוי העונש תהיה ביום 2.8.15.

על הנאשם להתייצב במועד זה בשעה 08:30 במזכירות בית המשפט.

עיכוב הביצוע כפוף לחתימה על ערבות עצמית בסך 10,000 ₪ וערבות שני צדדי ג' בסך 8,000 ש"ח כל אחד.

הנאשם יחתום על הערבות באופן מיידי וערבויות צדדי ג' נדחות עד מחר 26.3.15 בשעה 12:00.

ככל שלא יחתמו ערבויות יבוטל עיכוב הביצוע והמאסר יתחיל באופן מיידי.

ניתן בזה צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הנאשם, והמזכירות תעביר ההחלטה למשטרת הגבולות.

ניתנה והודעה היום ה' ניסן תשע"ה, 25/03/2015 במעמד הנוכחים.

גלית ציגלר , שופטת